

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้ฟังธรรม ฟังธรรม ฟังสังฆธรรมนะ เวลาไม่มีธรรมะขึ้นมา เราก็อทุกข์เราก็อยากกัน เวลา มีธรรมะขึ้นมา มีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เราอ่านพระไตรปิฎกมาแล้วมันซาบซึ้งมาก พระอานนท์ คร่ำครวญร้องไห้เลย “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว”

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังจะปรินิพพาน ท่านเป็นพระโสดาบันนะ ท่านต้องการให้คนช่วยแสวงหาจนท่านไปอยู่ แล้วดวงตาของโลกดับแล้ว แม้แต่พระโสดาบันยัง คร่ำครวญขนาดนั้นนะ ดวงตาของโลกดับแล้ว

เวลาท่านมีชีวิตอยู่ของท่าน คุณ อชาตศัตรูจะอย่างไร กษัตริย์ต่างๆ แวนแคว้นต่างๆ จะทำอะไรก็ไปปรึกษาๆ ดวงตาของโลกใด ใครมีปัญหาก็ไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านแก้ไขให้หมดนะ แต่เวลาท่านแก้ไข มันจะเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม ท่านจะไม่พูดตรงๆ ใด ท่านพูดเป็นอุบาย เพราะว่าถ้าพูดตรงๆ มันสร้างเวรสร้างกรรมกันไปทั้งนั้นนะ เราไปส่งเสริม คนคนหนึ่ง คนคนหนึ่งไปทำลายอีกคนคนหนึ่ง คนคนหนึ่งไปทำลายอีกคนคนหนึ่ง

“ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว”

เวลามันสว่างกระจ่างแจ้ง เราก็ต้องพยายามชวนขวายเป็นของเรา เราจะปล่อยให้ชีวิตนี้มัน ผ่านผ่านไปโดยที่คว้าน้ำเหลวซะใหม่ แต่เราก็ภูมิใจกันนะ เกิดมาชาตินี้ มีชีวิตรอดมาได้ชาตินี้ เข้าขึ้นมา ตื่นขึ้นมายังมีลมหายใจอยู่ ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ไง เรายังภูมิใจกันอยู่ไง แต่ภูมิใจอย่างนี้มัน ภูมิใจแบบโลกๆ ใจ แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา มันน่ากลัว มันน่ากลัว เห็นไหม ชีวิตนี้สั้นนัก ชีวิตนี้ สั้นนัก ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านชวนขวายเป็นของท่าน สิ่งใดไม่ให้มาขวาง การประพฤติปฏิบัติเลย การปฏิบัติมันต้องเป็นทางอันเอก ทางโล่งโล่งไปเลย เราต้องทำของเรา ไปได้เลย

เวลาคนตาบอด ใ้อันคนตาบอดมันเถียงเก่งนัก เวลาตามันมืดบอด มันอวดรู้อวดเห็นไป
ทั้งนั้นแหละ เพราะมันคนตาบอด แล้วคนตาบอด คุณมันใช้ชีวิตดี เราไม่ได้ดูถูก ไม่ได้ว่าเอาคน
พิการมาเหินแสมนะ แต่เปรียบเทียบโดยบุคคลาธิษฐาน คนตาบอดเขาก็ต้องใช้ชีวิตของเขา แล้ว
เขาใช้ชีวิตของเขาขึ้นไป เขามีความชำนาญของเขา เขามีอาชีพของเขา เขาร่ำรวยกว่าคนตาดีอีก
เวลาคนตาบอดของเขา แต่คนตาบอดมันก็ต้องไปแบบอยู่ในโลกแห่งความมืด

แต่เวลามันหูตาสว่างขึ้นมา หูตาสว่างขึ้นมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปรารถนามารื้อสัตว์ขันธ์สัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมแล้ว เป็นหนทางของ
เรา ถ้าเป็นหนทางของเรา คนที่มีสติปัญญาขึ้นมามันจะทำเพื่อประโยชน์กับมันไป ถ้าเพื่อ
ประโยชน์กับมัน หูตาสว่าง หูตาสว่าง คุณสิ เราไปบิณฑบาต หูตาก็สว่าง เดินเหยียบเศษแก้ว เดิน
เหยียบหนาม หูตาสว่างๆ เราจะประพฤติกฎปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาความจริงมาจากไหน ถ้าเราไม่มี
ความเพียรชอบ พอหูตาสว่างมันก็สว่างด้วยเรื่องของโลกไป โลก เรื่องพระอาทิตย์ขึ้นมันก็สว่าง
พระอาทิตย์ตกมันก็มีมืด

นี่ก็เหมือนกัน เวลามืดบอดๆ มืดบอดเป็นบุคคลาธิษฐานไป แต่ถ้ากิเลสตัดความทะยาน
อยากมันปกปิดหัวใจของมัน ถือตัวถือนั้นว่าเราเป็นคนดีๆ ทำไมเราต้องไปวัดไปวา เราเป็น
คนดีๆ ทำไมต้องมีครูบาอาจารย์

เราบอกคนดีๆ ขนาดรัฐบุรุษเขายังมีที่ปรึกษาเลย คนอะไรมันจะรอบรู้ไปทุกอย่าง แล้ว
เรื่องในหัวใจของเราอีกต่างหาก ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องหัวใจของเรานี้แหละ มันทำสิ่งใดไม่ได้เลย หูตา
สว่างๆ แต่มันมืดบอดภายในใจ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รูปอันวิจิตร เสียงอันวิจิตร ของที่ดีเลิศ
ขนาดไหนไม่ใช่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากของคนต่างหาก ตัณหาความทะยานอยากของคน
ต่างหากคือกิเลส แล้วมันปิดบังหัวใจอันนั้นไว้ ถ้าปิดบังหัวใจอันนั้นไว้ เขาสว่างกระจ่างแจ้งกัน
พระอาทิตย์ขึ้น เขาสว่างกระจ่างแจ้งกัน ใ้อันเรามีแต่มืดบอดในใจของเรา ถ้าเรามีมืดบอดในใจของ
เรา กิเลสตัดความทะยานอยากในใจของเรา

เวลาถ้าธรรมมันเกิดแล้วๆ เราจะชวนขวยของเรา ขวนขวยของเราคือศรัทธาของเราไป
คือสติปัญญาของเราไป ก็เปิดหัวใจของเราไป คุณสิ คนเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เขาทำเพราะ

อะไร เพราะเขาจงใจของเขา เขามีศรัทธาของเขา เขามั่นเพียรของเขา ใ้เราใ้คนทั่วไป เราเคย เราเคยโดนชาวบ้านเขาแซว “วันๆ ไม่เห็นทำอะไร เห็นเดินไปเดินมา”

เขาพูดด้วยความอหิงษาของเขา เขาพูดด้วยความอหิงษาของเขา “คูสิ พระไม่เห็นทำอะไรเลย วันๆ เห็นมันเดินไปเดินมานั่นนะ”

เขาเดินจงกรมนะ ถ้าเป็นทางของเรา ครูบาอาจารย์ท่านส่งเสริม ท่านพยายามกระตุ้นให้ พวกเราฝึกหัดภาวนา เพราะเวลาฝึกหัดภาวนาเพื่อโอกาสของเราไง เราทำงานๆ อยู่ งานมันจะถูก จะคิดมันอยู่ที่การกระทำ

นี่ก็เหมือนกัน เราเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาของเราอยู่ เราทำงานของเราอยู่ ทำงานของเราอยู่ ถ้ามันจะคิดจะถูกมันอีกเรื่องหนึ่งนะ คนทำงานมันจะถูกจะคิด มันอยู่ที่สัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้องดีงาม อันนั้นถ้ามันเป็นความถูกต้องดีงามขึ้นมามันก็เป็นคุณธรรมใช้ไหม แต่ ถ้ามันทำของมันแล้วมันยังผิดพลาด มันยังไม่ได้ที่ได้ทางของมัน คูสิ คุณผลไม่เขาไปเก็บเนื้ออ่อน แล้วเอามาบ่ม มันก็เน่าเสียหมด ผลไม้มันจะเอามาบ่มได้ต่อเมื่อมันแก่ มันแก่ มันสมควรที่จะเก็บมา บ่มได้

นี่ก็เหมือนกัน อานาจาสนาของเรา การกระทำของเรามันจะสมควรของเราหรือไม่ ถ้าสมควรของเราหรือไม่ เราก็ขวนขวายของเรา การขวนขวายนั่นนะ ขวนขวายนั่นก็ประโยชน์เรา ทั้งนั้นนะ แล้วมันจะถูกจะคิดมันอีกเรื่องหนึ่ง

นี่พอหุตาสว่าง หุตาสว่างแล้วไง แล้วถ้าหุตาสว่างมันก็สำคัญต่อนั่นนะ มานะ ๕ เสมอเขา สำคัญตนว่าเสมอเขา สำคัญตนว่าต่ำกว่าเขา สำคัญตนว่าสูงกว่าเขา สูงกว่าเขาแท้ๆ ก็ สำคัญตนว่าสูงกว่าเขา สำคัญตนว่าเสมอเขา สำคัญตนว่าต่ำกว่าเขา มันไปสำคัญตนๆ พอสำคัญ ตนๆ ขึ้นไปมันก็ส่งออกทั้งนั้นนะ พอสำคัญตนๆ ขึ้นไปมันก็คิดทั้งนั้นนะ

ทีนี้พอความสำคัญตน มานะ ๕ มันเกิดมานะทิฐิในหัวใจของมัน แล้วปฏิบัติมันจะได้ อะไรล่ะ ก็ได้ทิฐิมานะอันนั้นนะ คาบคัมภีร์ไปอวดกัน เอาคัมภีร์มาแล้วก็มาเหินบแนมกัน แล้ว มันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา

ศึกษามาๆ สาธุ ศึกษาในภาคปริยัติ คนเรา โลกจะเจริญด้วยการศึกษา โลกต้องใช้ปัญญา ทั้งนั้นแหละ เราก็มีการศึกษามาเหมือนกัน แต่ศึกษามาเพื่อปฏิบัติ ศึกษาามาเพื่อแสวงหา มา

พยายามค้นคว้าค้นหาความทะยานอยากในใจของเรา รูป รส กลิ่น เสียงอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส
ค้นหาความทะยานอยากของคนต่างหากเป็นกิเลส แล้วก็ค้นหาความทะยานอยากในหัวใจของ
เราต่างหากเป็นกิเลส เรามาค้นคว้าๆ มานี้ไง

ธรรมะ สัจธรรม ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ สันติภาพ ทุกๆ คนพยายาม
แสวงหา ทุกคนพยายามกระทำ กระทำในใจของเรานี้แหละ ทำในใจของเรา ทำให้มันได้
พิจารณาให้มันได้ขึ้นมา เห็นใหม่ มันมีโอกาส

การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่าน
แสดงธรรม เกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยาก โอ้เราก็อันแสนยากที่ไหน ล้นโลกอยู่แล้ว มันแสนยาก
ตรงไหน ถ้าแสนยาก คุณไปดูสัตว์ ดูฟาร์มต่างๆ คุณอายุมันเท่าไร แล้วเราไปเกิดอย่างนั้นๆ

เวลาครูบาอาจารย์ หลวงปู่จันทา เวลาท่านจิตสงบ ท่านเห็นเป็นครอบครัวๆ เลย เดินเข้าไป
ไปในฟาร์มสัตว์ๆ เดินเข้าไปเป็นครอบครัว เห็นจิตวิญญาณเดินเข้าไปเลย เข้าไปในนั้นเลย พอ
เข้าไปในนั้นมันก็ไปอยู่ตู้ฟักไข่ ออกมาเป็นสัตว์ปีกไข่ ออกมาแล้วก็ให้เขาเชือดใจ แต่เจ้าตัวไม่รู้
ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรู้ว่าเป็นใคร ใครกระทำมาอย่างไร

นี่ไง เกิดเป็นมนุษย์แสนยากๆ ถ้าเกิดมาแล้วเรามีโอกาสขึ้นมา ถ้าหุดามันสว่างมันต้อง
สว่างภายในของเรา ถ้ามันสว่างภายในของเรา แล้วทางสว่าง ทางกระจ่างแจ้ง เดินไปยังเหยียบ
ขวากเหยียบหนาม การประพฤติปฏิบัติมันจะเอาง่ายๆ มาจากไหน เขาทำงานทางโลกเขา เขายัง
มีอุปสรรคของเขา อุปสรรคของเขา ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมายังมีคนมาช่วยเหลือจุนเจือ ไอ้การ
ประพฤติปฏิบัติของเรา ใครจะช่วยเหลือจุนเจือล่ะ

คุณ เวลาหลวงปู่มันท่านพูดกับหลวงปู่เจี๊ยะนะ “มันจะมีพระหนุ่มๆ อยู่องค์หนึ่งจะมาหา
เรา ถ้าพระองค์นั้นต่อไปจะเป็นประโยชน์” นี่ท่านรู้ตั้งแต่ต้น ท่านรู้ตั้งแต่ต้น เวลาหลวงตาเข้าไป
หาท่าน เวลาหลวงปู่เจี๊ยะว่าพอพระองค์ไหนเข้ามา “ใช่องค์นี้ไหม”

“ไม่ใช่”

“ใช่องค์นี้ไหม”

“ไม่ใช่”

เวลาหลวงตาเข้าไป “ใช่องค์นี้ใหม่”

เงียบเลย เงียบเลย แล้วก็ฝึกฝนมาๆ คุณิ คนเหมือนไม้คิบบๆ หลวงตาเวลาท่านพูดถึงชีวิตของท่านนะ ชีวิตของท่าน คนประสบการณ์ทำสิ่งใดมันจะรู้ของมัน ท่านจบมามา ท่านจบมามาแล้ว คาบคัมภีร์กันมาทั้งนั้นนะ แล้วพอคาบคัมภีร์กันมา นิพพานมันจะมีจริงหรือเปล่า

เวลาศึกษา เวลาศึกษาเป็นทางวิชาการ ทุกคนก็วิชาการมันอยู่ข้างนอก มันวิเคราะห์วิจัย ได้หมดแหละ เวลาเราต้องเป็น เอ้อๆ เอ้อทันทีเชียว

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาละล้าละลึงเลย มันจะได้หรือไม่ มันจะมีหรือไม่มี ศึกษา มา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนเป็นมหานะ คุณิ เวลาบวชใหม่ๆ ขึ้นมา พอพูดถึงว่าศึกษาขึ้นมา อ้อ! คนทำบุญได้เป็นเทวดา อยากเป็นเทวดา ศึกษาต่อไป พรหมมันคิดว่าเทวดา จะไปพรหม ศึกษาถึงนิพพาน ศึกษาทางวิชาการมา แล้วสังคมไทย ๒,๐๐๐ กว่าปีขึ้นมาเขาศึกษากันมาอย่างนั้น การศึกษา การศึกษาทำให้คนมีสติปัญญาไง แต่เขาศึกษามาเพื่อปฏิบัติ แต่เวลาจะปฏิบัติขึ้นมา รูป รส กลิ่น เสียงอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส เวลาใครจะเข้าทางจกรม จะนั่งสมาธิภาวนา นี่แหละจะเผชิญหน้ากับมันแล้ว กลัวแล้ว หวั่นไหวแล้ว แล้วจะจริงหรือไม่จริง

คุณิ เวลาไปถึง หลวงปู่มั่นท่านพยากรณ์ไว้ตั้งแต่ยังไม่มานู่นนะ เวลามาแล้วทะนุถนอม ความทะนุถนอมของท่านนะ คุณิ หลวงตาท่านบอกเลย ผิดหัววัดท้ายวัด มหาคนเดียว ผิดหัววัดท้ายวัดมหาคนเดียว ท่านถนอมอย่างนี้ไซ้ใหม่ ทะนุถนอม ทั้งวัดลงมหาอยู่คนเดียว นี่ทะนุถนอมหรือ

นี่ไง ทะนุถนอมเพื่อจะปั้นขึ้นมาไง เพื่อจะทำให้เป็นศาสนทายาทไง มันต้องมีประสบการณ์ไง แม้แต่ทางโลกก็ต้องเผชิญกับสังคม แล้วเผชิญกับในหัวใจ หัวใจที่ปฏิบัติขึ้นไป มันไปเผชิญหน้ากับกิเลส มันไม่รู้จักกิเลสไง ไปยอมจำนนกับมัน พอจิตสว่างขึ้นไป อู้ฮู! มันทะลุปรุโปร่ง จิตนี้มหัศจรรย์มาก โอ้โฮ! จิตของเราทำไมมหัศจรรย์ขนาดนี้ ทำไมมหัศจรรย์ขนาดนี้ ธรรมะจะมาเตือนเลย นี่ไง เวลาเผชิญกับมันยังไม่รู้ว่าเป็นกิเลสนะ แสงสว่างต่างๆ เกิดจากจิตเกิดจิต เกิดจากจุดและต่อม

งไปหมดเลย เราเข้าไปเจอกิเลส เรายังไม่รู้จักมัน ไปยอมจำนนกับมัน ไปเฝ้ามัน ไปทะนุถนอมมัน ไปรักษามันอยู่นั่นแหละ รักษาเพราะอะไร เพราะเราไม่รู้จักมัน แล้วมันมหัศจรรย์ กิเลสนี้มีมหัศจรรย์เลย แล้วเวลาคนจะบอกให้เข้าใจได้จะทำอย่างไร จะทำอย่างไรให้คนคนนั้นเข้าใจได้ นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านดูแล ท่านรักษาของเรามา เวลาคุณแลรักษามา หูตากระจ่างแจ้ง

แล้วเวลาอยู่ คูตี เวลาหลวงตาท่านติดสมาธิอยู่ ๕ ปี อยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเป็นพระอะไร เป็นพระอรหันต์ แล้วท่านก็อยู่กับพระอรหันต์ แล้วจิตใจของเรา เราประพฤติปฏิบัติอยู่ เราชวนขวยของเราอยู่ ติดอยู่อย่างนั้น ๕ ปี สมบุกสมบันอยู่อย่างนั้นแหละ ละล้าละล้งๆ ไปได้ไปไม่ได้ สมบุกสมบันกัน นี่พูดถึงว่าเวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่วงกรรมฐานๆ

จะนั้น โยมจะเอาสิ่งใดมาที่มันประเสริฐเลิศเลอขนาดไหน มันเป็นศรัทธาของโยม แต่พระเราจะต้องอยู่ในกรอบก็เพราะนี่ไง เพราะเทศน์อยู่นี่ อยู่กับหลวงตา เวลาวันไหนอาหารดีๆ ขึ้นมาท่านจะพูดประจำ คำพูดนี้เราจำแม่นเลย แล้วเรารู้เลยท่านพูดเพื่อเหตุใด แต่พระจะเข้าใจไม่เข้าใจนั่นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะพระ ระดับของวุฒิภาวะมันแตกต่างกัน

เวลาวันไหนถ้าอาหารมันเยอะมานะ ท่านจะพูดเลย สมัยอยู่กับหลวงปู่มั่นนะ ไปบิณฑบาตกลับมา สมัยซุกดงค์ มันได้น้ำพริกมาถุงเดียวเล็กๆ แล้วพระ ๕-๖ องค์มันไม่พอกิน ต้องเอาน้ำพริกไปใส่กะลา มันไม่มีภาชนะ เขาใช้กะลาทำให้สะอาด เอาน้ำพริกไปใส่แล้วเติมน้ำเยอะๆ มันจะได้ตักออกคนละช้อนไง แล้วเวลาบอกว่าฉันพอเป็นนี้ คือให้ถ้าใส่มันมีอาหารได้ย่อยเท่านั้นแหละ

คำเตือนอย่างนี้ท่านเตือนพระ เวลาอาหารเยอะท่านจะบอกว่า เอ๊ย! คนนั้นทำอย่างนี้ คนนี้ทำอย่างนี้ ท่านไม่บอก แต่ท่านจะบอกเลยว่าขณะที่ท่านออกซุกดงค์อยู่ เวลามันวิเวกไป มันไม่มีสิ่งใดมา เวลามันได้สิ่งใดมา ได้มา ได้น้ำพริกมาถ้วยหนึ่ง แล้วพระ ๕ องค์ ๑๐ องค์มันไม่พอแบ่งกัน เอาไปใส่ภาชนะไว้แล้วเติมน้ำลงไป คนๆ พอให้มันได้พอตักแจกให้มันพอ

ท่านเตือนสติใจ ของที่มันมากมายอย่างนั้นแหละ ฉันเข้าไปแล้วมันจะเกิดความง่วงเหงาหาวนอน ฉันเข้าไปแล้วมันจะไปขัดแย้งกับการภาวนา แม้แต่ท่านเป็นพระหนุ่มๆ ขึ้นมา เวลาท่านได้นมได้เนยมา ท่านบอกฉันไม่ได้ ฉันแล้วมันไปกระตุ้น ไปกระตุ้นกิเลสให้มันฟูขึ้นมา นี่

ไง เวลาวิธีการประพฤติปฏิบัติมันก็ต้องอดนอนผ่อนอาหาร มันต้องฉันทด้วยสติด้วยปัญญา ดำรงชีวิตนี้ไว้ แต่ด้วยศรัทธาของญาติโยมนะ มีสิ่งใดเขาก็จะมาเชิดชูไง

ฉะนั้น ด้วยศรัทธา ด้วยจินตนาการของโยมก็เรื่องหนึ่งนะ ถ้าพระของเรา ตักของเรา คูแกลของเรา ให้เห็นใจพระเหมือนกัน พระกับโยมไม่เหมือนกัน หน้าที่ของโยมทำบุญกุศลมันก็เป็นบุญของเราใช่ไหม คนที่จิตใจสูงส่งก็อยากให้บุญเขาประณีต บุญเขาดีงาม เขาก็ต้องชวนขยายของเขาด้วยกำลังของเขา

ไอ้พระเราฉันทเข้าไปแล้วมันธาตุขันธ์ ลงไปแล้วมันก็ไปกระตุ้นต่างๆ เขาก็มีสติปัญญาตักใส่บาตรแล้ว เวลาจะฉันทต้อง ปฏิสังขา โยฯ ใครไม่ ปฏิสังขา โยฯ ก่อนฉันทเป็นอาบัติทุกกฏ จะกินข้าวต้องพิจารณาก่อนว่าข้าวมันบูดมันเน่า ข้าว ธรรมวินัยให้พิจารณาอย่างนี้ แล้วเราจะมาเชิดชูหรืออะไรกันมากมายอย่างนั้น นี่ไง วัดปฏิบัติมันก็ต้องรู้อย่างนี้

เวลาหลวงปู่มั่นท่านพยากรณ์ไว้กับหลวงปู่เจี๊ยะ เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังหลายรอบมาก เวลาอยู่กับท่าน “เหมือนท่านเจี๊ยะ แต่ไม่ใช่ท่านเจี๊ยะ ต่อไปจะทำประโยชน์กับสังคมมาก เหมือนท่านเจี๊ยะ แต่ไม่ใช่ท่านเจี๊ยะ”

เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านไปอุปฐากหลวงปู่มั่น ฝ่าผ่อนท่านดูแลหมด เวลาพระเข้ามา ไม่มีใครกล้า ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้หลวงปู่มั่น แต่หลวงปู่เจี๊ยะถามว่า “ไอ้องค์นี้ใหม่”

“ไม่ใช่”

“ไอ้องค์นี้ใหม่”

“ไม่ใช่”

จนหลวงตาเข้าไป “ไอ้องค์นี้ใหม่”

ไม่พูดนะ เจียบกริบเลย แต่ฟังหลวงตาท่านเล่าให้ฟังสิว่าท่านสมบุกสมบันมาขนาดไหน การสมบุกอย่างนั้นก็คือการกระทำไง ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล พวกเราไม่เคยฝึกหัดอะไรกันเลย แล้วจะบอกว่ามีประสบการณ์มาก บอกว่ามีเขาวนปัญญามาก พวกเราไม่มีประสบการณ์อะไรกันเลย ฟังเขาเล่ามาทั้งนั้นนะ

เราจะมีประสบการณ์ เราจะรู้สิ่งใด เราต้องมีการประพฤติปฏิบัติ เราต้องเข้าไปเจอ กิเลสตัดหาความทะยานอยากติ ต้องเข้าไปปะทะกับมัน ต้องต่อสู้กับมันสิ เราได้ทำมา พอได้ทำ มาแล้ว หลวงปู่มันท่านไม่กลัวใครเลย ถ้าใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ใครมีปัญหาขึ้นมาให้ถาม ท่านได้ตลอดไปเลย

หลวงตาเวลาท่านพูดของท่าน ถามให้จนสิ ถามให้จน ถามท่านให้จน เพียงแต่ท่านไม่ ตอบเอง ไม่ตอบเพราะอะไร เพราะคำถามของเรามันไร้ค่า คำถามของคนถามมันหน่อมแน้ม มัน ไม่มีสาระ แต่ขออยากถาม แต่ถ้าความเป็นจริงมันจริงหรือเปล่า ถ้ามันจริงขึ้นมามันจะเป็น ประโยชน์

นี่พูดถึงว่าถ้ามันมีคอบอดมันก็มีคอบอดไปอย่างนั้นนะ ถ้ามันหุดาสว่างขึ้นมา มันเห็นด้วย สติด้วยปัญญาะ เราจะไม่มี ความขัดแย้งใดๆ กันทั้งสิ้น เวลาพระของท่าน พระท่านก็บิณฑบาต ของท่านมาแล้ว สิ่งใดที่ตกบาตรของท่านมาเป็นสิทธิของท่าน เวลาท่านตักอาหารใส่บาตร ท่าน ก็คอยระมัดระวังไม่ให้กิเลสของท่านฟูขึ้นมา มันเป็นความเข้มแข็งนะ มันเป็นเรื่องของสติ มัน เป็นเรื่องของสติปัญญาของท่านที่ท่านพยายามจะรักษาตัวท่าน นี่พูดถึงว่าสิทธิของท่าน เราอย่า ก้าวล่วง เราอย่าก้าวล่วง

เราทำบุญของเรา เราได้ถวายแล้ว ได้ถวายแก่สงฆ์แล้ว สงฆ์รับแล้ว อันนั้นบุญกุศลของ โยมเต็มทีเลย แต่สงฆ์รับแล้วสงฆ์ก็ต้องพิจารณาของท่านที่ท่านจะใช้สอยของท่านอย่างไร ใช้ สอยของท่านไม่ใช่เพื่อมักมากอยากใหญ่ทั้งนั้นนะ เพื่อกำจัดกิเลสในหัวใจของเรา เวลามัน เตือดร้อน โยมก็เคยทุกข์ใจไหม เวลาเศร้าโศกขึ้นมาในใจมันขนาดไหน เวลากิเลสมันย่ำยีหัวใจ มันทุกข์ขนาดไหน

นี่เหมือนกัน หน้าขึ้นอกตรมไป เวลาหน้ามันร้อนเริงเขียว แต่พอเวลาอยู่คนเดียวคอดก นั่ง อยู่คนเดียวคอดกเขียว นี่ไง แต่ถ้าท่านมีสติปัญญาของท่าน ท่านไม่ตามใจลึ้นตามใจปากของ ท่าน เวลาท่านทำของท่าน เวลาไปอยู่ของท่านคนเดียว ท่านร้อนเริง ท่านอาจหาญ ท่านนั่งสมาธิ ภาวนาของท่านด้วยความสว่างไสว ท่านเดินจงกรมของท่านด้วยความพึงพอใจของท่าน สาธุ เราทำกันอย่างนั้น เราทำกันอย่างนั้นไป

นี่ไง คูสิ เวลาหลวงปู่มันท่านบอกหลวงตา “มหาๆ พรรษาเยอะแล้วไม่ต้องขึ้นมา ให้พระ เล็กพระน้อยมันขึ้นมา มันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป” ถ้าข้อวัตรติดหัวใจ เวลาระลึกถึง

